

Исляма- религията на мира

الإسلام دين السلام باللغة البulgارية

ПИСАТЕЛ:

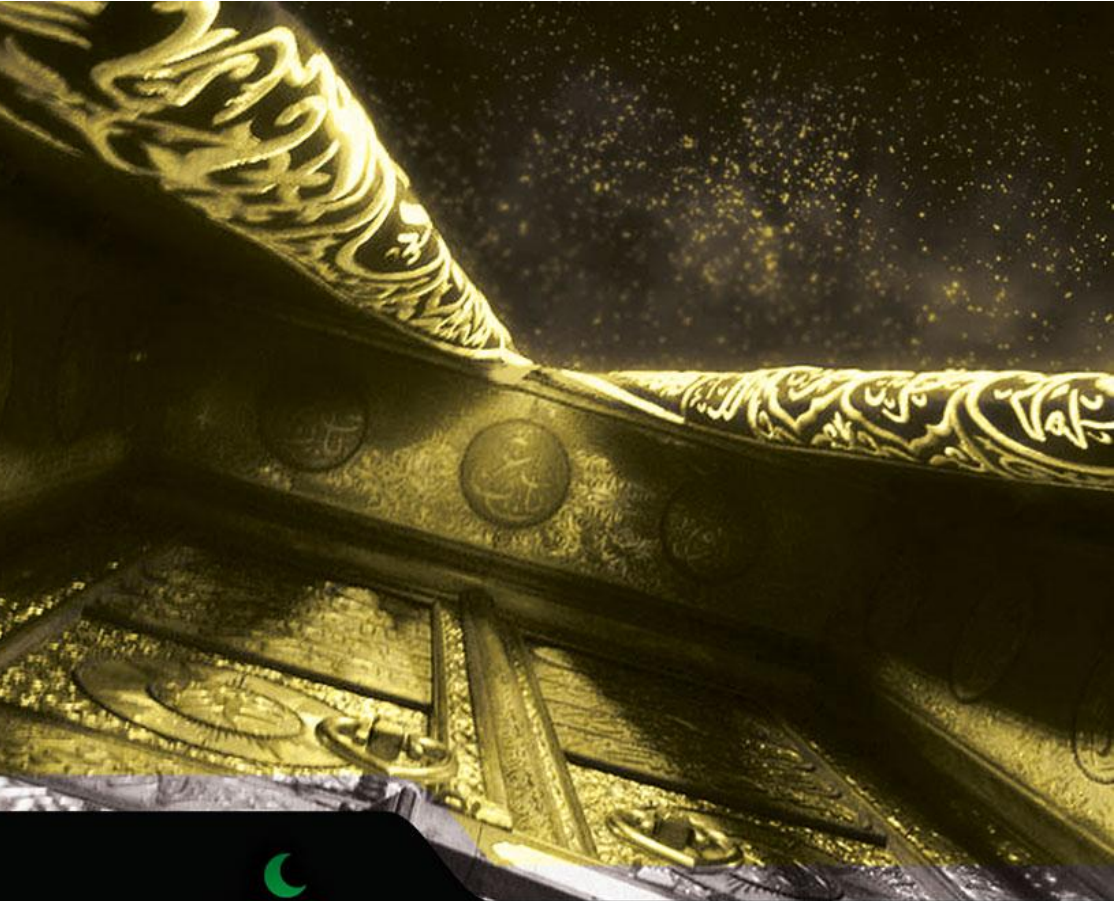
Абду Ер-Рахман бин Абд Ел-Керим Еш-Шиха

د. عبد الرحمن بن عبد الكريم الشبلي

ПРЕВОДАЧ

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM

Въведение

С името на Аллах Всемилоствивия, Милосърдния

Слава на Аллах, Господаря на световите и нека мира и благослова да са над нашия пейгамбер Мухаммед, над неговото семейство и сподвижници.

Преди да се появи Исляма земята беше разпалено парче от кръвопроливни войни, които са погубили милиони и са изтрили думите стабилност и спокойствие от речниците на хората. Ако погледнем само към континента Европа ще намерим, че границите на държавите в нея не са се стабилизирали дори за един ден, нещо повече всяка една от европейските държави се налагаше над другата и ги задължаваше да плащат данък като символ на примирието и държавата. И така се разпространи омразата между хората основаваща се на различието в цвета на кожата, религията, теченията в една религия, земните облаги, етноса и националността. В това положение не се ценеше живота на хората независимо дали те бяха войници, хора имащи сключен мирен договор или обикновенни граждани, не се ценяха семейните права, нещо повече те бяха избивани и обезглавявани, не се ценяха богатствата, имуществото и личното пространство на хората, нещо повече бяха отнемани богатствата и жените им, а децата им се продаваха на пазара като роби. И така света не познаваше значението на Исляма и световния мир. Ала те знаеха само значението на войните, тероризма, ужаса, страха, завладяването, поробването, угнетителството и престъплението.

И по този начин хората не познаваха принципа на свободния избор и следване на личното убеждение преди идването на Исляма, защото човека следваше религията на владетеля, който е избрал. Нещо повече, беше разпространено следното правило: „хората задължително да изпълняват религията на владетелите им“ и по този начин не беше позволено на човек от византийската империя да приеме религията на врага- персийската империя, а ако го извършеше се

считаше за предател. И обратното, не се позволяваше на нито един от персийската империя да приема за своя религия никоя друга освен религията на неговия император, а ако извършеше това се считаше за предател и веднага се екзекутиреше. По този начин се разпространи омразата дори между последователите на една и съща религия и това доведе до поредица от войни между православните християни, католиците и другите течения в християнството. По това време бяха стигнали до правилото, че всеки един, който се различава от теб трябва да го сложиш под знаменателя на терорист, еретик или предател, който задължително трябва да бъде убит или вкаран в затвора.

Пратеника Мухаммед (саллеллаху алейхи уе селлем) казва описвайки положението на земята където се ширило подтисничество, тирания и съдружаване с Аллах (политеизъм). „Наистина Аллах погледна към жителите на земята преди да ме изпрати като пратеник и се разгневи и на арабите и на неарабите, освен малцина от дарените с писанието (евреи и християни, които бяха следващи единобожието и пратениците).

А именно тази беше причината за появата на Исляма, повеляващ мира за целия свят. Той възбрани подтисничеството, тиранията и възбрани да се нанасят вреди на мирното население хора по време на войни (т.е. забранено е да се убиват, отвлечат, изтезават и да им се вреди по какъвто и да е начин). Исляма поясни правата на пленниците 1400 год. преди женевското споразумение и повели справедливостта, равенството и повели да се премахне омразния расизъм, който е базиран на различията в цвета на кожата, пола, расата и народността. Исляма критикува подтисничеството, което упражнаваха владетелите налагайки собствената си религия на подвластните им хора и заставайки против достигането на единобожието и Исляма до народите им. Исляма възбрани да се отнемат човешкия живот, имуществото, честта, достойнството и узакони много права и задължения относно немюсюлманите, които живеят в Мюсюлманската държава. Исляма призова да се

уважават и спазват примирието и договорите и забрани предателството и измяната.

По нататък ще разгледаме всяко едно нещо от тези неща в детайли в следващите раздели с позволението на Всевишния Аллах.

Абду Ер-Рахман бин Абд Ел-Керим Еш-Шиха

www.islamland.com

Значението на Исляма

За да се изясни за уважаемия четец разбирането за мира в Исляма е нужно да разбере значението на думата Ислям. Това е дума, която съдържа в себе си изключително много значения, които се усещат със спокойствие и свобода от богослужението на човека. Значението на (думата) Ислям е:

- Исляма е отдаване и покорство с душата и тялото на Аллах-Господаря на световите, като това се постига чрез следване на заповедите Му, странене от забраните Му и подчинението на Него във всяко нещо, което е отредил и отсъдил. Казва Всевишния Аллах разказвайки за Ибрахим алейхи-с-селям:

Когато неговият Господ му рече: “Отдай се!” (Еслим) той рече: “Отдадох се на Господа на световите.” (Ел-Бакара: 131)

Това е истинския Ислям, с който е редно да се описва всеки един мюсюлманин, както казва Всевишния Аллах:

Кажы: “Моята молитва и моето служене, и моят живот, и моята смърт са за Аллах, Господа на световите. (Ел-Ен’аам: 162)

А името Ес-Селям е име от имената на Аллах Велика е Неговата сила и пресвети са Неговите имена. Казва Всевишния Аллах:

Той е Аллах, няма друг Бог освен Него Владетеля, Пресветия, Съвършения- (Ес-Селям), Утвърждаващия, Наблюдаващия, Всемогъщия, Подчиняващия, Превъзходния! Пречист е Аллах от онова, с което Го съдружават! (Ел-Хашр: 23)

Също така Ес-Селям е име от имената на Дженнета. Казва Всевишния Аллах:

„За тях е Домът на мира (Дару-с-селям) при техния Господ. Той е Покровителят им за онова, което са вършили. „(Ел-Ен’аам: 127)

И думата Ес-Селям е поздрав на обитателите на Дженнета –Аллах да направи и мен и вас от тях-. Казва Всевишния Аллах:

Поздравът им в Деня, когато ще Го срещнат, е: “Мир!” (Селям)! За тях Той е приготвил щедра награда. (Ел-Ехзаб: 44)

Ес-селям е поздрава, който го отправят мюсюлманите един на друг (Ес-селяму алейкум уе рахметуллахи уе беракятух). Колко чисти и нежни са тези думи. Те са поздрав който когато се отправи и чуе се сближават сърцата, премахва се омразата и караниците и допринася за спокойствие, смирение и разтоварване на душата. Това е така заради това, че тези думи съдържат сигурност и спокойствие и също така думи, които Пратеника ги направи да са допълнение на вярата като каза:

„Няма да влезнете в Дженнета, докато не повярвате, и няма да повярвате, докато не се заобичате. Да ви посоча ли нещо, което ако го извършите ще се заобичате, разпространявайте поздрава Селям помежду си.“ (Муслим)

Също така Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем) потвърди, че поздрава селям е от най-добрите дела като каза, когато беше попитан кое дело от Исляма е най-добро:

„Да раздаваш храна и да поздравяваш с поздрава селям този, който познаваш и този, който не познаваш.“ (Всепризнат)

Целта от приемането на Исляма е следването на задоволството на Преславния и Всевишен Аллах, чрез следване на пътищата на доброто, които водят до него. Казва Всевишния Аллах:

О, хора на Писанието, Нашият Пратеник дойде при вас да ви поясни много от онова, което сте скривали от Писанието, и да ви извини за много. При вас дойде от Аллах светлина и ясно Писание.

Аллах насочва с него онези, които следват Неговото благоволение по пътищата на спасението, и ги извежда от тъмнините към светлината с Неговото позволение, и ги насочва по правия път. (Ел-Майдех: 15,16)

Наистина религията Ислям е религията на всеобхватния мир, обващач всяко нещо, което носи тази дума от значения заради думите на Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем): **„Мюсюлманина е този от чиято ръка и език са спокойни мюсюлманите, а преселник е този, който е изоставил това ,което Аллах е възбранил.“** (Бухари и Муслим), и заради думите му (саллеллаху алейхи уе селлем): **„Вярващия е този, от който хората са в спокойствие за техния живот и техните богатства.“** (Ахмед, Тирмизи, Ибн Мадже, според Албани е Сахих)

Дали Исляма е разпространен принудително?

Базовите концепции на Исляма опровергават това обвинение, което често се повтаря от езиците на онези, които го не навиждат. Това е така заради думите на Благословеният и Всевишен Аллах:

Няма принуждение в религията. Отличи се вече истината от заблудата. Който отхвърли сатаните и повярва в Аллах, той се обвързва с най-здравата връзка, която не се къса. Аллах е Всечуващ, Всезнаещ. (Ел-Бакара: 256)

Също така казва:

И ако твоят Господ пожелаеше, на земята щяха да повярват всички до един. Нима ти ще принудиш хората да повярват? (Юнус: 99)

И казва също:

И кажи: “Истината е от вашия Господ. Който желае, да вярва, а който желае, да остане неверник!” (Ел-Кехф: 29)

И казва също:

А отменат ли се [о, Мухаммад], твой дълг е само ясното послание. (Ен-Нехл: 82)

И казва също:

И напомняй! Ти си само за да напомняш. Не си над тях властващ. (Ел-Гашиех: 21,22)

Знаменията (Айетите) в тази насока са много, а това е така защото Исляма е убеждение, а убеждението е пряко свързано с потвърждението на сърцето като съвсем не е достатъчно изричането с езика само. А убеждението на сърцето не се отнема с насилие и принуждение, защото човек може да изрече с езика си неща в които не е убеден със сърцето си, затова казва Всевишния Аллах:

Който отрече Аллах, след като е повярвал освен който е бил принуден, но сърцето му е спокойно с вярата... Ала които разтворят гръд за неверието, над тях е гневът на Аллах и за тях има огромно мъчение. (Ен-Нехл: 106)

Дали се е разпространил Исляма със сила?

За всяка една система си има сила, която да я пази от заплахи да съхрани нейните принципи и да прилага санкции спрямо онези, които се бунтуват срещу нея. Предава се от Усман (Радийеллаху анху), че е казал: **„Аллах възпира чрез управника това, което не възпира чрез Корана.“** Предава го Разин, а веригата му е прекъсната, но това е известно от думите на Усман (радийеллаху анху). (Значението на преданието е, че част от хората се страхуват да извършат дадено престъпление, заради знанието им, че управника им ще ги накаже на земята, а не се страхуват, че е забрана описана в корана, следваща я наказание в Отвѣдния свят. Поради тази причина Аллах даде власт на управника в изпълнението на наказанията за извършитите престъпления за да може да се възпрат останалите хора от това).

Нека да вземем част от чудната история за началото на разпространението на Исляма. Благородния Пратеник Мухаммед (саллеллаху алейхи уе селлем) прекара в Мекка тринайсет години призовавайки неговия народ към Исляма с добро поучение. През тези години той и съподвижниците му срещнали фалшиви обвинения угнетителство и понасяне на несгоди. Ситуацията стигнала до там, че той (саллеллаху алейхи уе селлем) минаваше покрай част от вярващите, виждаше как биват наказвани и не можеше да им помогне с нищо освен да им повелява да търпят. Веднъж Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем) мина покрай Аммар ибн Ясир и майка му Сумеййе, завари ги в положение на изтезания и им каза: **„Търпение семейство на Ясир, наистина за вас е обещан Дженнета.“** (Ел-Хаким, според Албани е сахих в книгите „Достоверната Сира“, стр. 154 и „Фикху-с-сира“, стр. 103).

Дори положението стигна до там, че неверниците се обединиха за да убият Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем) и да се отърват от него и от призива му, но въпреки това той не преставаше да се моли на Аллах за тях с думите си: **„О, Аллах опрости на моя народ, защото те не знаят.“** (Бухари и Муслим)

Също така неговия Господар го подтикваше към търпението с част от аяетите (знаменията) в които се съдържа утеха за него, и с това, че и другите пратеници освен него бяха вземани за лъжци и срещаха несгоди по дългия и тежък път на призива, защото това е борба между

истината и лъжата, и между доброто и лошото. Казва Всевишния Аллах.

Затова и ти бъди търпелив [о, Мухаммад], както търпяха пратениците, удостоени с твърдост, и не бързай за тези [неверници]!

(Ел-Ехзаб: 35)

И така той (саллеллаху алейхи уе селлем) продължи да призовава племената, които идваха към Мекка всяка година, докато повярваха в него част от жителите на Медина и дадоха клетва да го подкрепят и пазят ако той и неговите сподвижници се преселят към тях. Пресели се към Медина и за периода прекаран от тринайсет години в Мекка не е пролял и капка кръв, като след това Курейшите (Меканците) разграбиха неговото богатство и имуществото на мюсюлманите, които се преселиха с него. И чак като отминаха две години от преселението той (саллеллаху алейхи уе селлем) повели да се воюва след като се увеличиха враговете, противниците и дебнешите него и неговия призив. Но въпреки това не беше той, който първи започна с война, а имайки в предвид, че град Медина беше на пътя през, който минаваха търговските кервани на Курейш (Меканците) за Шам (Сирия) Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем) излезна за да им направи икономическа засада и да ги накара да престанат да му пречат в призива, да престанат да възпират хората от вярата, да престанат да вредят на него и на мюсюлманите и предприе това действие за да възвърне и обезпечи вещите и богатствата на неговите сподвижници, които бяха откраднати и разграбени от многобожници в Мекка, но този керван начело с Ебу Суфиян – преди да приеме Исляма – се изплъзна. Когато Курейш узнаха за това приготвиха боеприпасите и войните битка и излезнаха от Мекка за да воюват с Мухаммед (саллеллаху алейхи уе селлем). Това беше първата битка в Исляма и в нея победиха Пратеника и неговите сподвижници. Казва Всевишния Аллах:

На онези, срещу които е обявена война, им се позволи [да воюват], защото бяха угнетени Аллах има сила да им помогне, онези, които бяха прокудени от техните домове без право, само защото казват: “Аллах е нашият Господ!” И ако Аллах не отблъскваше едни хора с други, щяха да бъдат разрушени и манастирите, и църквите, и синагогите, и джамиите, където името на Аллах се споменава много. Аллах ще подкрепи онези, които Го подкрепят. Аллах е Всесилен, Всемогъщ. (Ел-Хадж: 39,40)

Достатъчно ни е да знаем, че победите до които достигна Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем) бяха причина да му отдаде послушание целия арабски полуостров. Това се осъществи само за двацет и три години- от изпращането му като пратеник до неговата смърт, като за тези години не са убити повече от триста седемдесет и пет човека- мъже, мюсюлмани и немюсюлмани!!!

По същия начин процедираха и сподвижниците му след него като завладяха земи с превъзходен нрав, прекрасни взаимоотношения и призив към Исляма по най- добрия начин и това се случваше без те да имат войска и запаси от оръжия колкото народите, които завладяха. Казва един от новоприелите Исляма на име Бешир Ахмед Шаад: „ Върпоса, който ме обезпокояваше е че ние християните си мислим, че Исляма се е разпространил с острието на сабята. Тогава си казах: „Тогава защо ли хората не престават да приемат Исляма и да го следват във всяко едно кътче от света?, И защо във всяка държава хората се обръщат към тази религия без принуждение и насилие от каквото и да е естество? (От книгата „Казват за Исляма“ на Имад Ед-Диин Халил, стр. 295)

Сега нека погледнем дали Исляма е единствената религия, която повелява на последователите ѝ да подготвят войска за разпространението и опазването ѝ? В Тората- тома за второзаконието, двацета глава, номер (10) и след него присъства следното: (Когато се приближиш до един град за да воюваш с него ги призови към примирieto, и ако приемат примирieto и разтворят врати за теб, всяко едно племе от тях е подчинено на теб и е под твоето владение, ако не приемат примирие с теб и започнат да воюват срещу теб им направи засада и когато Господарят ти ги предостави в твоите ръце убии всеки един мъж с меч, а що се отнася до жените, децата и животните всичко това, което е в града го плечкосвай за себе си и яз от плячката на твоите врагове, която ти даде твоя Господ. Това го прави с всички градове, който са далеч от теб и с тези, които не са от градовете на тези общности тук. А що се отнася до градовете на тези племена, които ти ги е дал твоя господ като твое владение, не оставяй в тях нито една жива душа. Но ги изстреби като изстреблението на хетейците, аморейците, ханаанците, ферезейците, евейците и евусейците така както ти повели твоя Господар на теб).

И от това, което присъства в евангелието на Матей в това отношение се намира в десета глава, номер (34) и след него: (Не мислете, че дойдох да донеса мир на земята; не мир дойдох да донеса, а меч;

защото дойдох да разлъча човек от баща му, и дъщеря от майка ѝ, и снаха от свекърва ѝ. И врагове на човека са неговите домашни. Който обича баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене; и който обича син или дъщеря повече от Мене, не е достоен за Мене; и който не взема кръста си, а следва подире Ми, не е достоен за Мене. Който е запазил душата си, ще я изгуби, а който е изгубил душата си заради Мене, ще я запази.)

Густав Льобон посочва в книгата си „Арабската цивилизация“ 127-128: „Силата никога не е бил фактор в разпространението на учението на корана. Арабите винаги оставяли тези, които са се покорили свободно да упражняват техните религиозни вярвания. Когато се случвало някои християнски народи да приемат Исляма те приемали и арабския език като свой. Това се дължало на справедливостта на арабските победители, подобни на които немюсюлманите не били виждали преди. Ислямът им показва улеснение и снизходителност, която не бяха виждали до тогава. (От книгата „Казват за Исляма“ на д-р Имаду-д-Дин Халиил, 314 стр.)

Били ли са любовта, разкоша и експлоатацията на народите цел на Ислямското завоевание?

Наистина при който не познава указанията, началните основи и възвишените цели на Исляма може да се появи това съждение и да се примири с това виждане изграден с този материален поглед. Ние отговаряме на това, че неверниците се пазариха и съблазняваха Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем) в началото на призива му го подлагат на най-различни изкушения ,които се смятат при хората за най- големите наслади на земята и най-големите човешки желаниа. Обещаха му да изпълнят всички негови искания и желаниа. Ако искаше водачество и власт, те щяха да го направят владетел, ако искаше жени те щяха да го оженят за най- красивите жени, ако искаше богатство те щяха да му дадат, но с условие да остави този призив, който в техните очи оронва стойноста на техните божества и погубва тяхното обществено положение и е заплаха за социалния им статут.

Ако той претендираше за земни блага, ако беше покорен на страстите си и на човешките цели – а той (саллеллаху алейхи уе селлем) е изключение- щеше да приеме този пазарлък и да се възползва от възможността, защото това което му беше предложено, беше нещото за което най- много се бори всеки човек.. И когато Аллах го издигна изпратил послания до владетелите и управниците в които имало обещания те да запазят цялата си власт и привилегии ако приемат исляма .От тези писма е писмото му до византийския император Хиркал (Ираклий), което гласи следното:

„В името на Аллах, Всемиловичивия, Милосърдниа! От Мухаммед, раб на Аллах и Негов пратеник, до Ираклий, владетеля на ромеите: „Мир за онзи, който следва правия път. И както следва аз те призовавам с призива на Исляма: „Приеми исляма и ще бъдеш спасен. Приеми Исляма и Аллах ще удвои наградата ти. Ако ли пък откажеш, то грехът на твоите хора ще бъде върху теб: „О, хора на Писанието, елате към едно общо слово между нас и вас – да не обожаваме друг освен Аллах и да не Го съдружаваме с нищо, и едни от нас да не приемат други за господари освен

Аллах!“ А отвърнат ли се, кажете: „Засвидетелствайте, че сме мюсюлмани!“ (Али Имран: 64), (Бухари и Муслим)

Също така се предава от Енес (радийеллаху анху): **„Винаги когато беше искано от Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем) нещо заради Исляма той го даваше. И дойде един човек при него, а той му даде толкова много овце, че бяха между две планини, след това този човек се върна при народа си и каза: „О, народе мой, приемете Исляма, защото Мухаммед раздава изключително много и не се страхува от бедност.“ И казва Енес: „Дори ако човек приеме Исляма само заради земното, той не е приел истински Исляма, докато той (Пратеника) не стане по-обичан за него от земята и това, което е на нея.“** (Муслим)

Дойде веднъж при Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем), неговия близък приятел Умер, погледна вътре в неговата къща и видя само една плетена ругоска от палмови листа на която се беше облегал (саллеллаху алейхи уе селлем) беше му оставила следи по тялото. И всичко което имаше в къщата беше една саа (2,6 кг.) от ечемик в един съд и мях за вода закачен на един кол. Това беше всичко, което имаше Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем) в деня когато половината араби бяха под негово владение. Когато Умер видя това не можа да въздържи сълзите, които се стичаха от очите му, а Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем) го попита: „Какво те кара да плачеш о, Умер?“ отговори: „А как да не плача, когато Цезар и владетелите на персийците се наслаждават на земята и на нейните наслади, а Пратеника на Аллах (саллеллаху алейхи уе селлем) няма нищо друго освен това, което виждам?“ Тогава Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем) отговори: **„Нима не си доволен от това за тях да е земното а за нас отвъдното?“** (Ел- Бухари и Муслим)

Нека да погледнем какво остави от земния живот, след смъртта си .Казва Амр ибн Ел-Харис (радийеллаху анху): **„Пратеника на Аллах –саллеллаху алейхи уе селлем- не е оставил (наследство) нито от един динар или дирхем, нито роб или робиня или друго нещо, освен неговото бяло муле, оръжието си и една земя, която я даде за садака.“** (Ел-Бухари)

Нещо повече **Пратеника –саллеллаху алейхи уе селлем- умря, а неговара ризница беше оставена за гарант при един еврейн от който беше взел тридесет саай ечемик.(една саа е 2.600 кг.)** (Ел-Бухари, Муслим и Ен-Несай)

Къде е обичта към земното и лука?!?!

- Умер ибну-л-Хаттаб(радийеллаху анху) – втория праведен халиф на Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем), по времето на който попедите и завоеванията достигнаха най-обширния си обсег, а корема му къркореше от глад и в този случай той казваше: **„Къркори, кълна се в Аллах ти няма да се наситиш, докато не се наситят мюсюлманите.“** (Ибну-л-Джеузи, Историята на Умер)
- По време на войната при Ухуд Пейгамбера (саллеллаху алейхи уе селлем) каза: **„Остремете се към Дженнета с ширината на небесата и на земята.“** Чу го Умейр ибну Ел-Хумам (радийеллаху анху) и каза: **„Дженнета с ширината на небесата и на земята?“** След това каза: **„О, да... чудно... чудно...“** Пратеника на Аллах (саллеллаху алейхи уе селлем) каза: **„Какво те накара да кажеш „чудно... чудно...“?“** Отговори: **„Нищо друго -Кълна се в Аллах, о, пратенико на Аллах- освен надеждата ми да бъда от обитателите му.“** Каза (саллеллаху алейхи уе селлем): **„Ти си от тях.“** След това Умейр извади няколко фурми от кожената си чанта за стрели, започна да яде от тях и каза: **„Ако аз доживея да изям тези фурми, това ще е дълъг живот.“**, след което хвърли останалите форми и започна да се сражава, докато беше убит.“ (Муслим)
- Първите завоевания, които постигнаха мюсюлманите им бяха достатъчни за да живеят спокоен живот те и тези след тях, но те не се възпряха при тази граница, защото нещото, което ги подтикваше зад тези завоевания беше призива към религията на Аллах и оповестяването ѝ на всички хора, а не възползване от богатствата и имуществата на завладените страни. От нещата, които явно сочат, че целта от тези завоевания и войни не са материалните желания, е това че те даваха избор на народите през които минава да изберат между Исляма, ако приемат Исляма, това, което е на мюсюлманите е и тяхно, и това което е против мюсюлманите е и против тях. А ако не пожелаят да приемат Исляма да дават данъка джизийех, който е нищожна сума от имуществото, като това се дава заради грижата за тях, която предоставя Ислямската държава и възползване от тяхна страна от инфраструктурата на държавата. За тях няма друго освен този нищожен данък,

знаейки че за мюсюлманите е задължително да дават всяка година зекят, а той е много повече от това, което плащат тези хора. А ако не пожелаят и това тогава вече е войната, която е по причина да се оповести религията на Аллах, защото може да има хора, които ще приемат Исляма, когато се запознаят с Него и великите му цели. Ето затова се води война срещу този, който пречи да се оповестява тази религия на хората.

- Умря най- великия от вождовете на Ислямските завоевания- Халид ибну Ел-Уелид (радийеллаху анху), този който не е губил ни една битка в която е участвал било то преди да приеме Исляма или след това. Но въпреки това когато умря той не притежаваше нищо от блаженствата на земното освен един кон, един меч и един прислужник. Къде са желанията за земното, обичта към сладострастията, богатството и лукса?!!!
- От нещата, който също доказват, че целите на първите войни (в Исляма) бяха разпространението на религията на Аллах е преданието на Шеддад ибни Ел-Хаади (радийеллаху анху) казва: „Дойде един човек от арабите и повярва в Пейгамбера (саллеллаху алейхи уе селлем) след това каза: „Ще се преселя с теб (Пратенико).“ Тогава Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем) повели на част от неговите сподвижници да се грижат за него. Веднъж имаше битка при която мюсюлманите имаха плячка. Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем) я раздели като му даде дял и на него. Тогава този арабин каза: „Какво е това?!!!“ Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем) отговори: „Заделих го за теб.“ Каза човека: „Аз не съм ти дал клетва заради това, но те последвах за да бъда отцелен ето тук – и показа с ръката си към шията- със стрела , за да умра и да влезна в Дженнета.“ Тогава Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем) каза: „Ако си честен с Аллах и Той ще е честен с теб (т.е. ако си честен в това, което казваш Аллах ще ти го даде).“ Престояха за малко и започнаха да воюват с врага. След това този човек беше донесен към Пратеника на Аллах (саллеллаху алейхи уе селлем) като го беше сполетяла стрела на мястото, което беше показал, а Пратеника на Аллах (саллеллаху алейхи уе селлем) каза: „Това той ли е?“ Отговориха: „Да“, каза: „Беше честен с Аллах и Аллах постъпи честно с него (т.е. честен беше в

това което каза и Аллах изпълни обещанието си да го въведе в Дженнета, заради искреността му – Пречист е Аллах, който няма недостатъци и винаги спазва обещанието си).“ След това беше обвинен с връхната дреха на Пейгамбера (саллеллаху алейхи уе селлем), която беше използвана за кефин, после застана (саллеллаху алейхи уе селлем) да му отслужи дженазе намаз (молитва за умрял човек) и от това което каза по време на намаза беше: „О, Аллах, това е твоя раб, излезна преселник по твоя път и беше убит като шехид, а аз съм свидетел за това нещо.“ (Ен-Несай: Сахиху Ет-тергиб уе Ет-Терхиб: 1336)

- Също така книгите за Ислямската история са пълни със случки като тези, които показват въздържаността на първите мюсюлмани от земните блага. Тези на които целта и ангажимента им беше да призовават към религията на Аллах и да я оповестят на всички хора, надявайки се за наградата, която обещава Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем) в неговите думи: „**Да напъти Аллах един човек чрез теб, това е по-добро за теб от червените камили.**“ (Червените камили, са най-доброто и превъзходно имущество при арабите). (Всепризнат)

Нещо повече, много от тях си загубиха богатствата, издигнатото положение и властта, поради причина, че приеха Исляма, като или се отказаха от семействата и близките си или заради призива, който ги ангажира като непрестанно мислеха и се грижеха за него. В битката при Нехавунд (град в Иран) виждаме, че знаменития сахабин (сподвижник) Ен-Ну‘аман ибни Мукрин Ел-Мезели преди да се впусне в битката каза: „О, Аллах възвеличи твоята религия и подкрепи твоите раби, направи Ен-Ну‘аман да е първия шехид (мюсюламнин умрял във свещенна война) днеска. О, Аллах, моля Те да зарадваш моите очи с победа чрез която се укрепва Исляма -повярвайте за да ви помилва Аллах-.“ Нима в тези думи има желание за земното? Нека погледнем към думите на пратениците на владетеля на Александрия и Египет след като бяха до Амр ибни Ел-Аас по време на обсадата при крепостта на Вавилон. Те казаха: „**Видяхме народ за който смъртта е по-желата от живота, смирението е по-важно от високопоставеността и никой от**

тях няма желание и жажда към земното. Сядат на пръста и техния водач е като един от тях. И не може да се разбере големеца от тях от обикновения и притежателя на власт от подчинения...“

В това отношение казва Томас Карлайл в книгата си „Героите“ в отговора му на подозрението, че Исляма се е разпространил с насилие и меч: „Те казват, че Исляма нямаше да се разпространи ако не беше меча, но кое е това, което създаде меча? Това е силата на тази религия и това, че тя е истината и новото виждане. В началото когато се появи (тази религия) тя беше в главата на един човек, като той беше сам в това в което беше убеден срещу целия свят. И когато този сам самичък човек вземе меча и застане срещу целия свят –кълна се в Аллах- той изключително рядко губи. И така той е видял като цяло, че истината се разпространява сама по себе си, по какъвто и да е начин спрямо това, което изисква даденото положение. Нима не виждате, че християнството не се въздържаше да използва меча от време на време. Достатъчно ви е това, което направи Charlemagne (император от 768 до 814) със саксонските племена. Аз не смятам че истината се е разпространила с меч, с език или с каквото и да е друго средство. Нека да оставим властта на истината да се разпространява чрез речта, словото и огъня. И нека я оставим да се бори и воюва с ръцете си, краката си и ноктите си, защото тя няма да разруши нищо друго освен това, което е трябвало да бъде разрушено.“

Принципите на Исляма отхвърлят жестокостта и насилието:

Религията Ислям е религия на милостта, състраданието и нежността, религия която призовава към изоставянето на жестокостта и строгостта и също така призовава да се следва примера на Пратеника в Исляма, за който казва Аллах Теаля:

„По милост от Аллах ти се смекчи спрямо тях. А ако беше груб, с жестоко сърце, щяха да се разотидат от теб.“ (Али Имран: 159)

Наставленията на Исляма подтикват към милостта, състраданието обичта към всеки един слаб и немощен човек. Пратеника на Аллах (саллеллаху алейхи уе селлем) е казал: **„Милостивите ще ги помилва Всемилюстивия. Бъдете милостиви към тези на земята, за да бъде милостив към вас този над небесата.“** (Сахих Ел-Джамиа: 3522)

Нещо повече, милостта на Исляма накара човека да бъде милостив към животните. Заради доброто отношение към тях на човек му се опрощават греховете и това става причина да влезне в Дженнета/Рая/.Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем) е казал:

Един човек докато си вървял по пътя го обзела силна жажда. Намерил кладенец, слезнал в него и се напил. След като се изкачил на повърхността забелязал куче с изплезен език, което толкова силно било ожадняло, че ближело влажния пясък. Човекът си рекъл:

- Навярно това куче е толкова ожадняло, колкото аз преди малко!

Затова слязъл отново в кладенеца. Свалил своята обувка, напълнил я с вода, после я ухапал със зъби и така се изкачил на повърхността. Така той напоил жаждящото куче.

Аллах му се отблагодарил, като му опростил греховете. Сподвижниците попитали:

- О, Пратенико на Аллах, нима и заради животните има отплата за нас?!

Той (с.а.с) казал:

- Заради всяко живо ще бъдете възнаградени. (Всепризнат)

Също така по причина измъчването на животните и липсата на милост и състрадание към тях една жена заслужи гнева на Аллах и влезна в огъня. Казва Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем): „**Една жена влезе в огъня заради котка, която беше затворила докато умре, а тя нито я хранеше, нито я поеше, нито я остави да яде от насекомите по земята.**“ (Всепризнат)

Има много благородни наставления на Пратеника/с.а.с/човек да е мил и благ с животните и ако такава е степента на милосърдието на Исляма към животните,то представете си каква е към човека,когото Аллах предпочете и възвеличи над всички създания.

Военния устав в Исляма, и как на воюващите се пояснява справедливостта на Исляма и ненавиждането му към угнетителството

Войната в Исляма не е прищявка в душите на мюсюлманите и това го доказва тяхното издигнато положение в голяма част от науките и техниката като математиката, медицината, астрономията, часовото време, корабостроенето, строителството, декора и други области, но наред с това те не се отнесоха със загриженост към военното оборудване и неговото развитие, а това без съмнение е грешка, дори те да притежаваха човешки и любеобилни чувства беше достатъчно да ги подтикне да се заемат с него само това, че е задължение за тях да се подготвят срещу техните врагове на който главите им са изпълнени с лошо и тяхната цел е разпространение на разврата по земята. В Корана присъства значение на думата Ирхаб (Тероризъм) под значението „напращане) в думите на Всевишния Аллах:

„И пригответе за тях колкото можете сили и бойни коне! За да напращите (турхибуне) с тях врага на Аллах и вашия враг...“ (Ел-Енфал: 60)

Предварително укрепване със силни оръжия води до думата Ирхаб/тероризъм/ в Корана.

Значението на терора в Св.Куран е другите да бъдат сплашени ако искат да враждуват със справедливия и мирния. Това е тероризъм с който не се цели враждуване с мирните хората, и с които има сключено примирие и сигурност не се цели желание за убийство, наслаждение при болезнените мъчения на болните, слушане на стененето от ранените, обезобразяване на мъртвите тела и отмъщение чрез страданията на семейството. Наистина победителя Салех Ед-диин полагаше грижи за пленените семейства за да бъдат излекувани, минаваше през тях, носеше им вода за пиене и плачеше за нещастията които ги бяха сполетяли .Войната при мюсюлманите не е увлечение чрез който да се чувства наслада от търкалянето, гърченето и болките на ранения, нещо повече това е война за премахване на огнетителството и разпространение на справедливостта и сигурността сред обществото. И наред с това в основата на взаимоотношенията с

другите групи от хора в Исляма е примирието и договарянето, освен когато се изчерпат всички пътища за сключване на примирие след които Исляма повелява и предписва войната, а те са пет:

1. В положение на защита, която е свързана със самия човек, семейството му и държавата, заради думите на Всевишния Аллах:

„И се сражавайте по пътя на Аллах с онези, които се сражават с вас, и не престъпвайте! Аллах не обича престъпващите.“ (Ел-Бакара: 190)

2. В положение на премахване на угнетителството от угнетените и подкрепа на онези върху които се упражнява тирания, а именно това е нещото, което прави войната в Исляма човештина, заради думите на Всевишния Аллах:

„И защо да не се сражавате по пътя на Аллах и заради слабите от мъжете, жените и децата, които казват: “Господи наш, изведи ни от това селище, обитателите на което са угнетители! И стани наш покровител, и стани наш избавител!” (Ен-Ниса: 75)

3. В положение на нарушаване на обещанията и неспазване на договорите и примирията. Всевишния Аллах казва:

„И ако нарушат клетвите си подир своя обет, и поругаят вашата религия, сражавайте се с водителите на неверието, за да престанат! Няма клетви за тях.

[О, вярващи] нима не ще се сражавате с хора, които нарушиха своите клетви и възнамеряваха да изгонят Пратеника? Първом те настъпиха срещу вас. Нима се страхувате от тях? Аллах най-много заслужава да се страхувате от Него, ако сте вярващи.“ (Ел-Теубе: 12-13)

4. В положение в което се налага превъзпитанието на група от хора-престъпници, които са се отцепили от групата на мюсюланите и не желаят справедливостта и това което е добро (за обществото). Казва Всевишния Аллах:

“И ако две групи от вярващите се сбият, помирете ги! Но ако едната от тях престъпи спрямо другата, сражавайте се против

онази, която е престъпила, докато се върне към повелята на Аллах! А щом се върне, помирете ги справедливо и постъпете безпристрастно! Аллах обича безпристрастните.“ (Ел-Худжурат: 9)

5. В положение на защита на религията и опазването ѝ от нейното опетняване от онези които целят да я опетнят, възпиране на онези които възпират разпространението на религията на Аллах, изтезават този, който е повярвал и възпират този, който желае да приеме Исляма. А това е така, защото това е призив на световно ниво, не е ограничен при даден народ и трябва всеки един да чуе за него, да се запознае с него и това, което съдържа от доброта и справедливост между хората и след това да потвърди неговото приемане на Исляма.

А що се отнася до войни целящи колонизация и разширяване на територия за облагодетелстване и възползване от богатата на даден народ, или репресивни войни на които края е разрушение и гибел, или войни целящи изразяване на сила, показност и надменност чрез насилие- това са войни, които Исляма е забранил. Така е защото войната в Исляма е заради Аллах и заради това да се разпространи Неговото слово, а не лични прищявки и желания за земното. Казва Всевишния Аллах:

„И не бъдете като онези, които излязоха от домовете си с надменност и за показ пред хората.“ (Ел-Енфал: 47)

Правила на воюване в Исляма:

Наред с това, че Исляма е позволил войната при крайно наложашо положение, при нея в Исляма има правила и обноси. Казва Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/:

„Воювайте с името на Аллах, по пътя на Аллах, воювайте с този, който не вярва в Аллах, сражавайте се и не мамете в плячката (т.е. не взимайте и не крийте плячката за да остане само за вас) ,не нарушавайте договорите, не отсичайте части от тялото (като отсичане на нос, ухо и т.н.) и не убивайте малко дете.“ (Муслим)

Когато Ебу Бекр- първия праведен Халиф на Пратеника на Аллах /саллеллаху алейхи уе селлем/ Аллах да е доволен от него изпращаше отряди да воюват той казваше на техните водачи: **„Изчакайте, ще ви дам десет повели запомнете ги от мен: Не мамете, не крадете от плячката, не нарушавайте договорите, не отсичайте части от тялото, не убивайте малко дете, не убивайте възрастен човек нито жена, не отсичайте палма нито я палете, не отсичайте плодородно дърво, не колете овца, крава или камила освен за да се нахраните, ще намерите хора, които са се отдали в манастирите, оставете ги тях и това на което са се отдали.“** (Ет-Таברי 3/226)

Пленниците в Исляма:

Не е позволено да се измъчват, унижават, тероризират, обезобразяват и да се измъчват чрез глад като не им се предоставя храна и пиене докато умрат. Това е така заради словата на Всевишния Аллах:

„И дават храна въпреки че и те я обичат на нуждаещ се и на сирак, и на пленник: “Храним ви в името на Аллах. Не искаме от вас нито отплата, нито признателност.“ (Ел-Инсан: 8-9)

Нещо повече, повелява се да се проявява към тях благородност, нежност и състрадателност. Именно заради това Ебу Азииз ибн Умейр- брат на Мус‘аб ибн Умейр- казва: **„Бях от пленниците в битката при Бедр, когато Пратеника на Аллах (саллеллаху алейхи уе селлем) каза: „Отнасяйте се с добро към пленниците.“, а аз бях пленник при няколко човека от Енсар (мединците). И всеки път когато идваха с обяда и вечерята, те ядяха формите а на мен даваха пшеницата заради наставлението на Пратеника на Аллах (саллеллаху алейхи уе селлем).** (Муаджем Ел-Кебир на Ет-Таберани №18410, сповед Ел-Хусейми този хадис е добър (погледни Меджему Ез-Зеуайд (86/6)), а според Албани е слаб (погледни Дайф Ел-Джамиа: 832)).

Дори нещо много повече, той (саллеллаху алейхи уе селлем) подтиква и приканва да се освобождават с думите си: **„Освобождавайте пленника, хранете гладния и посещавайте болния.“** (Ел-Бухари: 2881)

Положението на победените:

Не се унищожават вещите им, не се отнемат богатствата им, не се подлага на изпитание тяхната благородност и не се унижават, не се разрушават техните домове и не се упражнява насилие и репресия върху тях, нещо повече доброта, повеляване на одобреното и порицаване на забраненото и разпространение на справедливостта, заради словата на Всевишния Аллах:

„Онези, които, ако ги утвърдим на земята, отслужват молитвата и дават милостинята закят, и повеляват одобряването, и възбращават порицаването... При Аллах е завършекът на делата.“
(Ел-Хадж: 41)

Също така те имат свобода да си следват техните убеждения без да има подтисничество към тях, което да оказва влияние на практикуването на техните убеждения и религиозни обреди като не се разрушават техните църкви и не се чупят техните кръстове.

А най- доброто доказателство за това е обещанието, което Умер ибн Ел-Хаттаб (радийеллаху анху) даде на жителите в Палестина, когато завладя тези земи: **„С, Името на Аллах, Всемиловичивия, Милосърдния. Това е което предоставя раба на Аллах- Умер ибн Ел-Хаттаб -водача на мюсюлманите- на жителите на Палестина от сигурност: „Гарантира им сигурност за самите тях, за владенията им, за църквите им, за кръстовете им и за това, че няма да бъдат мразени заради тяхната религия и няма да се угнетява нито един от тях.“** Нима историята е свидетел за благородство, справедливост и толерантност от страна на победителя към победения и разгромения като тези?! Наред с това че Умер – радийеллаху анху- можеше да им постави каквито условия пожелаеше, но той не го направи заради справедливостта си и прилагането на законите на Аллах спрямо всеки един.

Също така за тях има свобода в това да консумират това, което е позволено от религията им за тях от храна и пиене. Затова не се избиват техните прасета и не се унищожават алкохолните им напитки. Също така по отношение на гражданските дела като женидба, развод

и финансови дела те имат пълно право да прилагат религията и убежденията си в тези неща.

От договарянията, които е правил втория халиф Умер (радийеллаху анху) – наред с това, че той е победителя- е това за което споменава Ет-Табери: „... **Това е което даде раба на Аллах Умер, водача на вярващите на последователите на Илия (пророка Иляз) от сигурност. Гарантирал им е сигурност за самите тях, за имотите им, за храмовете им, за здравите и за счупените кръстове и останалите им вероизповедания, като забранил да се ползват за живеене техните храмове, да се разрушават и да се отнемат части от тях било то от площта им, кръстовете им или богатствата им и да не се мразят заради религията си и да не се угнетява никой от тях.**

Положението на немюсюлманите в Ислямската държава:

Немюсюлманите с които има сключено примирие не се угнетяват, не се пренебрегват правата им и не се малтретират, заради словата на Всевишния Аллах:

„Аллах не ви забранява да се отнасяте с добро и да постъпвате справедливо към онези, които не воюват с вас в религията и не ви прогонват от домовете ви. Аллах обича справедливите.“ (Ел-Мумтеханех: 8)

И заради думите на Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем): **„Нима няма да споря на съдния ден с онзи, който угнети човек с който е сключен мирен договор, отнеме му правото, възложи му нещо, което е над неговите способности или вземе нещо от него чрез принуда.“** (Ебу Давуд: 445- достоверен)

Нещо повече, повеляват се добрите взаимоотношения, възжелаването на това, което е добро за тях и придържането към това, което е в тяхна полза. Предава се от Енес (радийеллаху анху), че едно момче еврейн, което е било прислужник на пейгамбера саллеллаху алейхи уе селлем се разболяло, а Пратеника на Аллах саллеллаху алейхи уе селлем е казал на неговите сподвижници: **„Елате с нас да го посетим.“** и те дойдоха с него, а бащата на момчето беше седнал до главата му. Пратеника на Аллах (саллеллаху алейхи уе селлем) каза на момчето: **„Кажи: „Ля иляхе илляллах.“- Няма друг бог достоен да се обожават с искреност освен Аллах, за да се застъпят за теб на съдния ден.“** Тогава момчето обърна погледа си към баща му, а той му каза: **„Виж какво ти казва Ебу Ел-Касим (прякор на Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем)). Тогава младежа каза: „Ешхеду елля иляхе илляллах уе ешхеду енне Мухаммеде-р-расулюллах- Свидетелствам, че няма друг бог достоен да се обожават с искреност освен Аллах и свидетелствам, че Мухаммед е пратеник на Аллах.“** А Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем) каза: **„Слава на Аллах, който го избави от огъня на Джехеннема.“** (Сахих ибн Хиббан том 7 стр.227 №2960)

Ето това е примера от Абдуллах ибн Амр, когато беше заколена една овца от семейството му той отиде при тях и каза: „Дадохте ли за нашия съсед- еврейна, дадохте ли за нашия съсед- еврейна, чух Пратеника на Аллах (саллеллаху алейхи уе селлем) да казва: „До такава степен ме поучаваше Джибрил за съседа, че си помислих че Той ще го направи наследник.“ (Ет-Тирмизи том 4 стр. 333 №1943)

Принципите на Исляма установяват справедливия и всеобхватен мир. И така Исляма призовава към следното:

1. Почитане на човешката душа- тя в Исляма е нещо велико и ценно, за което има специално място и положение. Именно поради тази причина в Исляма е узаконено възмездие, което повелява убиване на убиецата –когато е умишлено-, а що се отнася до неумышленото убийство за него в Исляма има разпореждане за компенсация- това е сума, която се дава на близките на убития, като тази компенсация не е стойността на убития, а финансова компенсация за вредата, която е нанесена върху неговото семейство. Също така за него има и изкупление, което е освобождаване на един роб, ако не намери роб (или няма възможност),нека да говее два последователни месеца, а ако и това не може да нахрани шейсет бедни човека. Това изкупление е Ибадет (богослужение) чрез което се приближава към Аллах надявайки се Той да му опрости извършения грях, който се е случил без неговото желание. Тези норми не са узаконени с никаква друга цел освен запазване на човешката душа,опазване за живота на хората като не се взема за игра и възпиране на престъпващите хора от това да извършват това огромно престъпление- убийството. Това е така защото, когато човека знае че ще бъде убит след като той убие се възпира и потиска лошото в него. И така ако го няма наказанието за убиене няма да се стигне до въздържанието му от лошото, което е в него и осъществяването му. Подобно на това са всички наказания, които са поставени в Исляма, а те са препятствие с висока ефективност, поставени са с цел запазване на човека и съхранение на правата му. Всевишния Аллах казва:

„ За вас във възмездието има живот, о, разумни хора, за да се побойте!“ (Ел-Бакара: 179)

Според Ислямът наказанието на убиене не приключва само в този свят, но също така и с наказание на другия свят за този, който е убил човек умишлено, което е изразено в гнева на Аллах към него и

болезненото наказание за него на другия свят. Казва Всевишния Аллах:

„А за онзи, който умишлено убие вярващ, възмездието му е Адът, там ще пребивава вечно. Аллах му се гневи и го прокліна, и за него е приготвил огромно мъчение.“ (Ен-Ниса: 93)

2. Виждането на религията Ислям, е че всички хора са равни по отношение на сътворението и произхода независимо дали са от мъжки или женски пол. Всевишния Аллах казва:

“О, хора, бойте се от своя Господ, Който ви сътвори от един човек и сътвори от него съпругата му, и от двамата намножи мъже и жени. И бойте се от Аллах, с Чийто име се умолявате един друг, и от [прекъсване на] кръвните родства! Наистина Аллах ви наблюдава.“ (Ен-Ниса: 1)

Също така Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем) е казал: **„Хората са деца на Адем, а Адем е създаден от пръст.“** (Ахмед)

И въз основа на това равенство, което го потвърждава Исляма, всички хора са равни през погледа на ислямските закони по отношение на свобода. Тези чувства са изявени от Умер ибн Ел-Хаттаб преди четиринадесет века с думите му: **„Как вие ще поробвате хората след като техните майки са ги родили свободни.“** (Историята на Умер- ибн Ел-Джеузи, Завладяването на Египет- ибн Абдул-Хахим)

3. Потвърждение, че религията е една. Религията е ниспослана от Аллах, с общ корен от Адем (алейхи-с-селяям) та чак до последния от пейгамберите и пратениците- Мухаммед (саллеллаху алейхи уе селлем). И така религията на всички пейгамбери (пророци) е една, а именно единобожието и обожанието на Единствения Аллах по начин по който Аллах е повелил. Всички небесни книги са ниспослани от Преславния и Всевишен Аллах. Казва Всевишния Аллах:

„Той предписа за вас в религията онова, което завеща на Нух и онова, което разкрихме на теб [о, Мухаммад], и онова, което завещахме на Ибрахим и на Муса, и на Иса: “Привържете се към религията и не се разединявайте в нея!”“ (Еш-Шуураа: 13)

Също така казва:

„Ние ти дадохме откровение, както дадохме на Нух и на пророците след него, и дадохме откровение на Ибрахим и Исмаил, и Исхак, и Якуб, и родовете, и Иса, и Ейюб, и Юнус, и Харун, и Сулайман, и на Дауд дарихме Псалмите; пратеници, за които вече ти разказахме преди, и пратеници, за които не сме ти разказали, и Аллах говори пряко на Муса, пратеници-благовестители и предупредители, за да нямат хората довод пред Аллах подир пратениците. Аллах е Всемогъщ, Премъдър.“ (Ен-Ниса: 163,164, 165)

Разделение и сепариране на групи, караниците и омразата между хората, и това е така поради причината, че вярата в предишните пратеници и писания ниспослани от небесата е от основните стълбове на вярата, заради думите на Всевишния Аллах:

„Кажете: “Вярваме в Аллах и в низпосланото на нас, и в низпосланото на Ибрахим и Исмаил, и Исхак, и Якуб, и родовете [му], и в дареното на Муса и на Иса, и в дареното на пророците от техния Господ. Разлика не правим между никого от тях и на Него сме отдадени.”“ (Ел-Бакара: 136)

- Корана гледа на Муса (Мойсей) (aleyхисселяям), който е говорил с Аллах, че той е почитан и приближен на Аллах. Казва Всевишния Аллах:

„О, вярващи, не бъдете като онези, които огорчаваха Муса! Но Аллах го оневини за онова, което говореха и бе почитан при Аллах.“ (Ел-Ехзаб: 69)

- Също така гледа на Тората {оригинала, който е низпаслан от Аллах и няма в него изменение, добавки или премахване}, която е низпослана на Муса като напътствие и светлина. Казва Всевишния Аллах:

„Ние низпослахме Тората с напътствие в нея и със светлина. Пророците, които се отдадоха, съдят юдеите според нея; също така равините и правниците според онова от Писанието на Аллах, което им бе поверено да го пазят, и му бяха свидетели. И

не се страхувайте от хората, а се страхувайте от Мен! И не продавайте Моите знамения на никаква цена! А който не съди според онова, което Аллах е низпослал тези са неверниците.“ (Ел-Майдех: 44)

А рода на Исраил бяха общноста на Муса (aleyхисселяям)-предпочетена и извисена над другите общности по нейно време. Казва Всевишния Аллах:

„О, синове на Исраил, помнете Моята благодат, с която ви обсипах, и че бях ви предпочел измежду народите!“ (Ел-Бакара: 122)

Също така Корана гледа на Иса (Исус) (aleyхисселяям) като на благороден пейгамбер и като словото на Аллах, което отправи към Мерйем (значението на словото на Аллах, е че е създаден по повелята на Аллах чрез думата "كن" „Бъди“, а не чрез полов контакт между мъжа и жената както Аллах е предписал при хората) и дух от Него (това не означава, че той е част от Аллах, излезнал е от Него и се е отделил от същността Му, но значението е че той (Иса) е (даденост) от Пречистия и Всевишния Аллах, както казва Аллах Теаля: **„И подчини Той за вас всичко на небесата и всичко на земята всичко е от Него. В това има знамения за хора мислеши.“** (Ел-Джасийех: 13) и казва: **„И каквато и благодат да имате, тя е от Аллах. После, щом ви засегне беда, Него умолявате.“** (Ен-Нехл: 53)

Казва Всевишния Аллах:

Когато меляйкетата рекоха: “О, Марием, Аллах те благовества за Слово от Него. Името му е Месията Иса, синът на Марием, знатен в земния живот и в отвъдния, и е от приближените [на Аллах]. И ще говори на хората още в люлката, и като възмъжее, и ще бъде от праведниците.”, (Али Имран: 45,46)

И гледа (Корана) на неговата майка-целомъдрената Мерйем (aleyхисселяям) като на праведница. Казва Всевишния Аллах:

„Месията, синът на Мариам, е само пратеник, преди когото отминаха пратеници, а майка му е всеправдива. И двамата

приемаха храна. Виж как им разясняваме знаменията, после виж как лъжат!“ (Ел-Майдех: 75)

И Корана гледа на Инджил (Евангелието) {оригинала, който е низпослан от Аллах и няма в него изменение, добавки или премахване}, както гледа и на Тората т.е. че той е напътствие и светлина.

Всевишния Аллах казва:

„И изпратихме по следите им Иса, сина на Мариам, да потвърди Тората, която бе преди него, и му дарихме Евангелието, в което има напътствие и светлина, и е потвърждение на Тората, която бе преди него, и напътствие, и поучение за богобоязливите.“ (Ел-Майдех: 46)

И гледа на вярващите от последователите на Иса (алеихисселям) като на милосърдна и състрадателна общност. Всевишния Аллах казва:

„Сетне проводихме по стъпките им Нашите пратеници, и проводихме след тях Иса, сина на Мерием, и му дадохме Евангелието, и вложихме в сърцата на онези, които го последваха, състрадание и милосърдие. Но монашеството го измислиха те, не сме им го предписали Ние освен стремежа към благоволенieto на Аллах, а и не го спазваха, както трябваше да се спазва. И дадохме на вярващите измежду им тяхната награда, но мнозина от тях са нечестивци.“ (Ел-Хадид: 27)

Всеки един мюсюлманин е задължен да вярва във всички пейгамбери и пратеници и да повярва във всяко едно писание, което е ниспослано на тях от Аллах. Всевишния Аллах казва:

„Коиито не вярват в Аллах и в Неговите пратеници, и искат да отделят Аллах от Неговите пратеници, и казват: “Вярваме в едни и не вярваме в други”, и искат да поемат среден път, тези са истинските неверници. И приготвихме за неверниците унизително мъчение.“ (Ен-Ниса: 150,151)

И също така негов дълг е да уважава, почита и цени всеки един закон и повеля, които са отпразвили (пратениците към техните народи и да

обича и да счита за братя и любимци тези, които повярваха в тях преди да бъде изпратен Мухаммед (саллеллаху алейхи уе селлем). Всевишния Аллах казва:

...“Господи наш, опрости нас и братята ни, които ни изпревариха във вярата, ...“ (Ел-Хашр: 10)

А с изпращането на Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем)-последния от пратениците се прекъсва откровението, което Аллах спуска от небето, заради думите на Всевишния Аллах:

„Мухаммед не е баща на никого от вашите мъже, а е Пратеника на Аллах и последният от пейгамберите.“ (Ел-Ехзаб: 40)

И това, което е низпослано на него отменя предишните писания. А придържайки се към тази отмяна ние трябва да следваме това, което е низпослано на Мухаммед (саллеллаху алейхи уе селлем) и да изоставим другите писания. Думата отмяна не означава да се вземат за лъжа тези небесни закони, но означава да не сеприлага тъй като са изопачени от първоначалния им вид.. Всевишния Аллах казва:

„А който търси друга религия освен Исляма, тя не ще му се приеме и в отвъдния живот той е от губещите.“ (Али Имран: 85)

Това което изисква Исляма от последователите на останалите небесни религии е да повярват в това, в което са повярвали мюсюлманите като вяра във всички пейгамбери, които са изпратени от Аллах и да повярват във всички небесни книги, които са низпослани на тях. Всевишния Аллах казва:

„И ако бяха повярвали в същото, в което и вие повярвахте, щяха да се напътят. Но ако са се отменили, те са в раздор и Аллах ще ти е достатъчен срещу тях. Той е Всечувания, Всезнаещия.“ (Ел-Бакара: 137)

Ислямската доктрина остава неприкосновена от всеки ,който се отцепва и всява раздор .Всевишния Аллах казва:

„С онези, които разединиха своята религия и станаха на групи ти [о, Мухаммад] нямаш нищо общо. Делото им принадлежи на

Аллах. Той после ще ги извести какво са вършили. Който дойде с добрина, ще има десет като нея. А който дойде със злина, ще му се въздаде само колкото нея и не ще бъдат угнетени. Кажете: “Моят Господ ме напъти по правия път правата вяра, религията на Ибрахим, правоверния. Той не бе от съдружаващите.”“ (Ел-Ен’аам: 159-161)

Подхода, който следваше Ислямския шериат при призоваването на последователите на другите религии е подход на целенасочен диалог, който съдържа общото слово на Божествения подход и призовава човека към превъзходен нрав, който е повелен от Аллах. Казва Всевишния Аллах:

“Кажете: “О, хора на Писанието, елате към едно общо слово между нас и вас да не служим на друг освен на Аллах и да не Го съдружаваме с нищо, и едни от нас да не приемат други за господари, освен Аллах!” А отвърнат ли се, кажете: “Засвидетелствайте, че сме мюсюлмани!” (Али Имран: 64)

Също така (Исляма подтиква) към уважение обредите на другOVERците и ги предпазване от опорочаването им, а това се получава чрез странене от ругане и опетняване на техните убеждения и религията която следват. Това е така заради словата на Всевишния Аллах:

„И не хулете онези, които зоват други освен Аллах, за да не похулят и те Аллах несправедливо, без да знаят!“ (Ел-Ен’аам: 108)

Исляма изисква от неговите последователи да спорят и общуват с другOVERците по най-добрия начин, заради словата на Всевишния Аллах:

„И спорете с хората на Писанието само по най-хубавия начин, но не и с онези от тях, които угнетяват, и кажете: “Вярваме в низпосланото на нас и в низпосланото на вас. Нашият Бог и вашият Бог е един и същ. Ние сме Нему отдадени.” (Ел- Анкебут: 46)

Също така Всевишния Аллах казва:

„Призовавай към пътя на твоя Господ с мъдрост и хубаво поучение, и спори с тях по най-хубавия начин!“ (Ен-Нехл: 125)

И така принуждаването на хората да приемат Исляма неприсъства в Ислямската доктрина както споменахме по горе, заради думите на Всевишния Аллах:

„Няма принуждение в религията. Отличи се вече истината от заблудата.“ (Ел-Бакара: 256)

Това е така, защото Ислямът трябва да бъде представен на немюсюлманите без принуждение и сила. Това което се цели в Исляма е напътствие чрез наставление, а що се отнася до напътствие, което е сполука (т.е. сполука да се последва и прилага Исляма) то е във владението на Пречистия и Всевишен Аллах. Всевишния Аллах казва:

„И кажи: “Истината е от вашия Господ. Който желае, да вярва, а който желае, да остане неверник! Ние приготвихме за угнетителите Огъня, загражденията на който ги обкръжават. И ако викнат за помощ, ще им се помогне с вода като разтопен метал, която изпича лицата. Колко гнусно е такова питие и колко лошо място е там за отсядане!“ (Ел-Кехф: 29)

Исляма е справедливост във всяко нещо, дори и с тези, които му се противопоставят. Всевишния Аллах казва:

„...и бе ми повелено да отсъждам справедливо между вас. Аллах е нашият Господ и вашият Господ. За нас са нашите дела, за вас вашите дела. Няма [основания за] спор между нас и вас. Аллах всички ни ще събере и към Него е завръщането.“ (Еш-Шура: 15)

4. Исляма подтиква към сътрудничество и взаимопомощ, която допринася добро за всички хора, като чрез нея се стреми да осъществи това, което се съдържа в нея а именно ползата за цялото общество. Всевишния Аллах казва:

„И си помагайте един другиму в праведността и богобоязливостта, и не си помагайте в греха и враждебността! И бойте се от Аллах! Аллах е суров в наказанието.“ (Ел-Майдех: 2)

Предава се от ибн Умер –радийеллаху анху-, че е дошъл един човек при Пратеника на Аллах –саллеллаху алейхи уе селлем- и е казал: **„О, Пратенико на Аллах, кои хора и кои дела са най- обичани за Аллах? Пратеника –саллеллаху алейхи уе селлем/ отговорил: „Най-обичаните хора за Аллах са онези, които са най- полезни за останалите, а най- обичаните дела за Аллах са да зарадваш мюсюлманин, да премахнеш от него тъга, да му изплатиш заема и да го нахраниш, когато е гладен. И да бъде заедно с моя брат в нужда е по- обичано за мен от това да извърша иатикяф (престой в джамията с цел богослужение) в джамията в Медина за период от един месец. На онзи, който съдържа гнева си Аллах ще му прикрие недостатъците, на онзи, който прикрие яростта си когато има възможност да направи нещо и да я излее Аллах ще напълни сърцето му с надежда на съдния ден, а на озни, който върви заедно с неговия брат изпаднал в нужда, докато бъде избавен от тази нужда Аллах ще му затвърди стъпките в деня, в който ще се подхлъзват кратата. И наистина лошото поведение разваля добрите дела така както оцета разваля меда.“** (Ет-Табер и Сахих Ел-Джамиа)

За да се осъществи тази цел (спомената в айета и хадиса) Исляма следва определени методи и от тях са следните.:

- Подтикване към призив съобразен с Господските наставления и изграден върху единобожието и запознаването с пратениците и свещените писания чрез съжителство и опознаване между различните хора, заради словата на Всевишния Аллах:

„О, хора, Ние ви сътворихме от един мъж и една жена, и ви сторихме народи и племена, за да се опознавате. Най-достоен измежду вас при Аллах е най-богобоязливият.“ (Ел-Худжурат: 13)

- Подтикване към възжелаване на доброто за всички. Предава се от Ебу Хурейра -радийеллаху анху-, че е казал: Пратеника на Аллах –саллеллаху алейхи уе селлем- каза: **“Кой ще вземе от мен следните слова,за да ги изпълнява и научи някого, който да ги изпълнява? Ебу Хурейра казва: “Рекох: Аз! О, Пратенико, на Аллах! Тогава той ме хвана за ръката и изброи пет неща”: “Предпазвай се от забраните неща, за да бъдеш най-добър в ибадета (богослужението)! Задоволявай се с това, което Аллах ти е отредил, за да бъдеш най-богат измежду хората! Отнасяй се добре към комшията, за да си (истински) вярващ! Желай за хората онова, което желаеш за себе си, за да си (истински) мюсюлманин! Не прекалявай със смеха, защото прекаленият смях умъртвява сърцето!”**(Тирмизи)
- Подтиква да се наставляват всички. Предават се от Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем) следните думи:

“Религията е наставление”. Попитахме го: “За кого?” А той отговорил: **“За Аллах,** (т.е. искреност във всичко което е заповядал и изоставяне на всичко, което е възбранил. И така (човека) е искрен в единобожието на Аллах и в ибадета си към Него. Наставлението означава искреност в нещо, докато се изпълни по начина по който Аллах е заповядал.) **за Неговата книга,** (т.е. искреност в размишляването и разбирането ѝ, следване на това, което съдържа от повели на Аллах, и страненето от това, което съдържа от забрани.) **(за Неговия Пратеник,** (т.е. искреност в следването на това, което е повелил, странене от това, което е възбранил и като цяло следването на неговия суннет и защитаването му.) **за водачите на мюсюлманите** (т.е. отправяне на дуа (молитва) за тях към Аллах, послушание и покорство пред тях в одобрението неща, да им се помага в доброто и изоставяне на лошото, да се наставляват към доброто и да им се повелява одобреното и да им се възбранява порицаното, чрез добър и приличен подход.“ **и техните народи”** (т.е. чрез образоването им и научаването им на религията, като се призовават към Пречистия Аллах и им се повелява одобреното и им се възбранява порицаното). (Муслим)

- Подтикване към повеляване на одобреното и възбраняване на порицаното, използвайки всячки начини и средства според възможностите на всеки един, защото това е тапата на сигурността, която запазва общността от това да се разпространи сред нея угнетителството и разврата, да се погубят човешките права и да се заложи в нея закона на джунглата. Повеляването на одобреното и възпирането от забраненото е нещо, което образува невежия, подтиква небрежния да се концентрира, вкарва престъпника в правия път и е в помощ на онзи който следва истината. Заради словата на Всевишния Аллах:

„И нека сред вас има общност, която зове към благото и повелява одобряването, и възбранява порицаното! Тези са сполучилите.“ (Али Имран: 104)

Също така Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем) казва: **„Който от вас види нещо порицано нека го промени с ръката си, ако не може с нея с езика си, а ако и така не може (нека го промени) със сърцето си и това е най-слабата вяра.“** (Муслим)

- Подтиква към търсене на знанието (за Исляма) и изучаването му. Всевишния Аллах казва:

Кажете: “Нима са равни онези, които знаят, и онези, които не знаят?” (Ез-Зумер: 9)

И Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем) казва: **„Търсенето на знанието (за Исляма) е задължение (Фарз) за всеки мюсюлманин.“** (Ибн Мажде, Сахих Ел-Джамиа: 3913, Сахих Ел-Тергиб уе Ел-Терхиб: 72)

Това е така, за да може всеки един човек да се запознае с неговите права и задължения и това да доведе до спокойствието при другите хора от него и той самия да е спокоен.

- Подтиква към опазване на природата и това, което е в нея. Повелите на Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем) и наставленията му за опазване на всяко нещо, което е в полза за човечеството и предпазване от замърсяването му са много строги, защото това което е на тази планета е за всички, а не за група от хора. Исляма възбранява всички дела, които са причина за нанасяне на вреда върху природата на земята, заради словата на Всевишния Аллах:

„И не рушете по земята, след като е в порядък! И Го зове със страх и копнеж! Милостта на Аллах е близо до добродетелните.“ (Ел-Еараф: 56)

И заради словата Му:

„Сред хората има и такива, чиито думи те омайват в земния живот и призовават Аллах за свидетел на онова, което е в сърцата им. Но те са най-свирепи в разпрата.

И когато такъв се обърне, той тича по земята, за да сее по нея развала и да погуби насажденията и приплода. А Аллах не обича развалата.“ (Ел-Бакара: 204,205)

- Призовава към устремност на земята и труд, чрез който се извличат нещата от нея полезни за хората.. Всевишния Аллах казва:
„Той е, Който подчини за вас земята, затова ходете из нейните краища и яжте от Неговото препитание! Към Него е възкресението.“ (Ел-Мулк: 15)
- Призовава към борбата срещу алкохола и наркотиците, заради словата на Всевишния Аллах:
„ О, вярващи, алкохола, играта на късмет, кумирите и стрелите са мръсотия от делото на сатаната. Странете от нея, за да сполучите!“ (Ел-Майдех: 90)
- Призовава към опазване на честа и имуществото. Всевишния Аллах казва относно честа:

„И не пристъпвайте към прелюбодеянието! То е непристойност и е злочест път.“ (Ел-Исра: 32)

Също така Всевишния казва:

„А на онези, които набедят целомъдрени жени, после не доведат четирима свидетели, ударете осемдесет бича и не приемайте никога тяхно свидетелство! Тези са нечестивците.“ (Ен-Нур: 4)

За онзи който дори само обича да се разпространява разврата сред обществото е обещано болезнено наказание, а какво ли очаква онзи който полага усилия за разпространението му, улеснява достигането до него и помага на останалите в него. Всевишния Аллах казва:

„За онези, които желаят покварата да се разпространява сред вярващите, ще има болезнено мъчение в земния живот и в отвъдния. Аллах знае, вие не знаете.“ (Ен-Нур: 19)

Също така по отношение на богатствата Всевишния казва:

„И не яжте своите имоти (богатства) помежду си с измама...“ (Ел-Бакара: 188)

И казва Всевишния Аллах:

„И изпълвайте мярката, когато мерите, и претегляйте с точни везни! Това е най-доброто и най-хубавото за изход.“ (Ел-Исра: 35)

И казва Всевишния Аллах:

„О, вярващи, бойте се от Аллах и се откажете от надбавеното чрез лихвата, ако наистина вярвате! А не го ли сторите, очаквайте война от Аллах и от Неговия Пратеник! А покаете ли се ваша си е главницата на имотите ви. Не сте угнетители и не сте угнетени.“ (Ел-Бакара: 278,279)

- Подтиква към извършване на това в което има обществена облага и ползата му се връща към всички хора. Това се съдържа в призива за попечителство на сираците и бездомните хора. Всевишния Аллах казва:

„И не пристъпвайте към имота на сирака, освен с добронамереност“ (Ел-Исра: 34)

Също така Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем) е казал: **„Аз и попечителя на сирака в Дженнета сме така.“** И показва с показалеца и средния пръст като остави малко **растояние между тях.** (Ел-Бухари) Попечителя на сирака е този, който се грижи за него.

- Подтиква към воюване с военните групировки (бунтовници) по всеки един възможен начин. Всевишния Аллах казва: **„ала той не пое стръмния път. Но откъде да знаеш ти какво е стръмният път? Да се освободи роб или да се даде храна в ден на глад“** (Ел-Белед: 11-14)
- Подтиква към освобождаване на робите. Пратеника (саллеллаху алейхи уе селлем) казва: **„За онзи, който освободи вярващ роб, Аллах ще избави за всеки един орган от освобождения роб, негов орган от огъня на джехеннема, докато накрая избави (от огъня) половия орган на освободения го заради половия орган на освобождения.“** (Муслим: 1509)

Етиката на Исляма призовава към мир:

Наистина етиката на Исляма повелява всяко нещо в което се съдържа щастие за човешкото общество и възбранява всяко нещо в което се съдържа враждебност, омраза и ненавист спрямо обществото. И от тази етика, като най-важното да се прилага, е разпространението на мира, спокойствието и сигурността сред обществото, които се практикуват от хора работещи с това, което се съдържа в нея. Ислямската етика е огромна и всеобхватна, а нейното определение, е че **всяко нещо, което вреди на хората, от думи и дела, е лошо поведение- забранено (харам), от което Аллах не е доволен.** А онзи, който се описва с такова поведение ще е подложен на отвращението на хората от него на този свят и на наказанието на Аллах другия свят. Затова Преславния и Всевишен Аллах забрани угнетителството и подтисничеството, а това означава враждебност към другия с думи и дела и неотдаването на правата на тези, които ги заслужават. Това е така заради словата на Всевишния Аллах:

„Кажы: “Моят Господ възбрани само скверностите, явните от тях и скритите, и греха, и гнета без право...” (Ел-Еараф: 33)

Също така Всевишния Аллах казва в хадис кудси:

„О, мои раби, аз възбраних за Себе си гнета и го направих да е забранен (харам) и за вас, затова не се угнетявайте.“ (Муслим, том:4 стр. 1994, хадис № 2577)

И заповяда да се помогне и на угнетения, и на угнетителя. Пратеника /саллеллаху алейхи уе селлем/ е казал: **„Помогни твоя брат независимо дали е угнетилел или угнетен.“** Един човек каза: „О, Пратенико на Аллах ще му помогна ако е угнетен, но ако е угнетител как да му помогна? Отговори:

„Възпираш го – възбраняваш му- от угнетителството и това е помощта към него.“ (Ел- Бухари)

И наред с това Исляма повелява пълната справедливост в думите и делата със самия себе си и с другите. Всевишния Аллах казва:

„Аллах повелява справедливост и благодетелност, и поддържане на връзките с роднините, и възбранява покварата и порицаването, и гнета. Наставлява ви Той, за да се поучите.“ (Ен-Нехл: 90)

Справедливостта е желана във всяко едно положение- в положение на задоволство и в положение на яд, било то с мюсюлманин или немюсюлманин, защото Всевишния Аллах казва:

„И да не ви вкарва в грях омразата на някои хора, та да сте несправедливи! Бъдете справедливи, то е най-близо до богобоязливостта!“ (Ел-Майдех: 8)

Ислямската доктрина стига по-далеч, като подтиква да се отвърща на злината с добрина, за да се помирят сърцата и да се изтрие омразата появила се в тях. Всевишния Аллах казва:

„(Не са равни добрината и злината.)/ началото на знамението е добавено от преводача/ Отблъсквай я с най-доброто и тогава онзи, от когото те е делеяла вражда, става като близък приятел.“ (Фуссилет: 34)

Заклучение

В завършека на тази книжка, която накратко разглежда позицията на Исляма спрямо тероризма, аз си признавам, че не съм разработил тази тема изцяло поради това, че е чувствителна тема. Но аз представих основни съвети и указания по отношение на позицията на Исляма относно противопоставящите му се и нещата, които ги свързват с него и го свързват с тях в обхвата на обществения интерес въз основа на възжелаване на доброто за всички. Като от най-силните връзки в Исляма е обичта заради Аллах и омразата заради Аллах, а не заради лични облаги, страсти и желания. Когато мразиш един човек не означава, че ти мразиш самия него, но означава че мразиш това, което е в него от слабост в изпълнението на повелите на Аллах и престъпването чрез извършване на забраните на Аллах. Всевишния Аллах казва: **Придържай се към снизхождението и повелявай приличието, и страни от невежите!** (Ел-Еараф: 199)

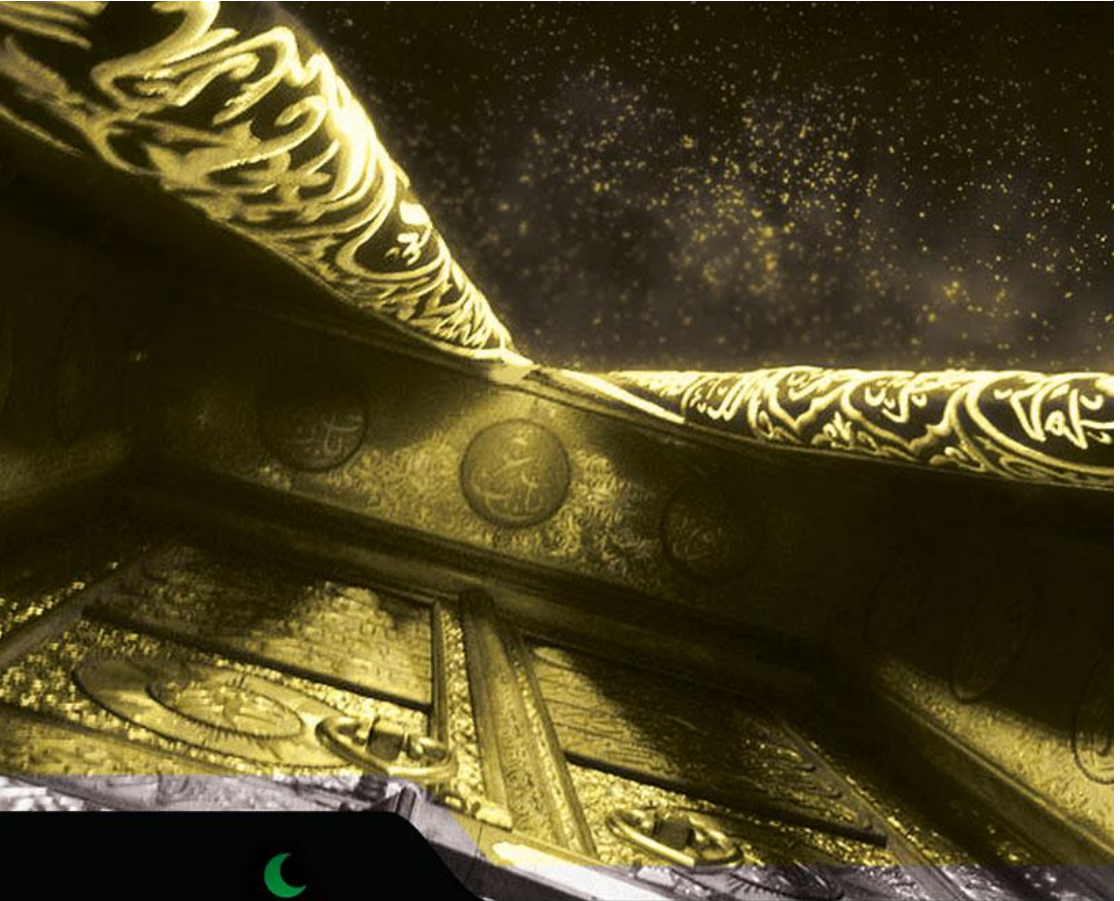
Колко прекрасна религия е Исляма!!! Това е така поради факта, че неговите учения са небесни и божествени, той изважда рабите от това да бъдат раби на хората към това да бъдат раби на Господаря на хората. Изважда ги от тъмнината на неверието и съдружаването към светлината на Исляма. Всевишния Аллах казва: „ **Аллах е Покровителят на вярващите. Той ги извежда от тъмнините към светлината. А сатаните са покровители на невярващите. Те ги извеждат от светлината към тъмнините. Те са обитателите на Огъня, там ще пребивават вечно.**“ (Ел-Бакара: 257)

Той (Исляма) възпитава последователите си на добротворство към всички, чрез залагането на обществената справедливост в обществото. Възпитава ги да обичат доброто, което сподобства да се запазят достойнствата и правата. Възпитава ги на обичта към извинението и прошката, чрез които се постига между тях обич, помирение и любов, възпитава ги да зачитат забраните на Аллах, което води до сигурност в обществото и всеки един член на него да живее в спокойствие за себе си, семейството си и имуществото си. Подтиква ги да обичат човека срещу тях и да премахнат себелюбието си, като чрез това се постига социална солидарност между членовете на обществото и се залага милост и нежност при висшестоящия към нисшестоящия. И така богатия хваща ръката на бедния, нуждаещия се и изнемощелия и

така се постига сплотяването за което ни известява Пратеника /саллеллаху аелйхи уе селлем/ с думите си: **„Примера за вярващите в тяхната взаимна любов , милост и състрадание ,е като примера за тялото , ако един орган боледува останалата част от тялото му съчувства чрез безсъние и температура.“** (Муслим)

Надявам се тази книжка да е ръководител за търсещите истинана, устремените да спечелят Дженнета и вечното блаженство, загрижени да се избавят от вечното наказание в огъня (джехеннем). Наистина това нещо е много опасно и всеки един от нас знае, че края на човека на този свят е смъртта и ако с това нещо приключваше всичко щеше да е много лесно, но това което е след смъртта е много по велико. Ние като мюсюлмани вярваме в съживяването след смърта, вярваме във възмездието и равносметката и вярваме във вечния и безкраен живот, който ще е или в Дженнета/Рая/ или в джехеннема/Ада/. За този, който е приел Исляма и е вършел добри дела ще бъде награден за неговото добротворство след милостта на Аллах с Дженнет. А този, който е вършел лоши дела (но е бил мюсюлманин) ако тези дела са от правото на хората ще им бъдат върнати, а ако са от правата на Аллах, този човек е под желанието на Аллах, ако пожелае ще го накаже и ако пожелае ще го помилва.Що се отнася до отхвърлилия Исляма и умрелия като неверник и съдружаващ ние сме убедени, че той ще пребивава вечно в огъня. Затова подобава на всеки разумен човек да избере за себе си правилния път и да търси истинската религия, която да го отведе чрез неговите усилия към спасението, успеха, Дженнета и вечния щастлив живот. Това са два пътя няма трети.

Аллах да благослови и с мир да дари изпратения като милост за световите, нашия пратеник и пейгамбер Мухаммед, неговото семейство и сподвижници и всеки, който следва Неговото напътствие и Неговия път до съдния ден.

ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM